

פיפשיק ישראל-זלמן

בן ליפמן ובלומה. נולד ב-15.5.1935 בירושלים. יחיד להוריו. למד בבית הספר "בית אהרן" ואחר-כך במחלקות הנמוכות של הגימנסיה "סוקולוב" ונמשך לתנועה החינוכית של "השומר הצעיר". בתקופת התסיסה המדינית שלפני ההכרעה בלייק-סאכסס היה יוקד כולו בחלום המדינה היהודית והיה להוט כל-כך אחרי הידיעות בעתונים, שלא היה פנוי להכנת שיעורים ולקריאת ספרים, כחובת תלמיד בשנתו ה-13. אמו התיאשה מלימודיו בכיתה ז' עממית. אך לתמהונה הרב שמעה מפי מוריו את תהילת התקדמותו היפה בלימודים, כי בכשרו האינטלקטואלי המפותח תפס את הידיעות בשעת השיעורים בכיתה ולא היה זקוק להכנת השיעורים בבית. באותו הזמן הוזמנו הוריו לנסוע עמו אל קרובים לאמריקה. אך הוא התנגד לכך בכל תוקף ואמר שאם גם יסעו הם — ישאר הוא כאן, כי בקרוב תהיה לנו מדינה. משהחלה מלחמת-השחרור לא יכול להתגייס בגלל גילו הרך "הגדיל" את גילו בשנתיים — ל-14 וחצי — ונתקבל לגדנ"ע ומילא תפקידי קשר בהפגזות הקשות ביותר. גם חגיגת הבר מצוה שלו הופרעה על-ידי הפגזה וכל המסובים ירדו למקלט, והוא לא ידע פחד. הוריו ניסו להניאו מההסתכנות שאינה מוטלת על בני גילו. ובשמחו לכיבושי צבאנו היו מזכירים לו את מחיר הדמים ושכול האמהות ששילמנו, אך הוא הסביר להם שהלוחמים מקריבים בחפץ לב את חייהם למען המולדת וגם הוא מוכן לעשות כך. בשמחה התנדב לחלוקת תעודות-הזיהוי הישראליות לתושבי השכונה ודרש מכל אחד לקרוע את התעודה הישנה האנגלית.

באחד הימים נפרד מהוריו, למרות מתאותיהם, ויצא לשני ימי אימונים במחנה גדנ"ע בגבעת-רם. אך לבו היה חלש מכדי לשאת את המאמץ הגופני והרוחני שהיה למעלה מגילו ומכוחו. ב-1.12.1948 פרץ בשנתו באוהל בצעקות מבולבלות ובקריאות "אמא", ובהגיע אליו הרופא שוב לא היה בחיים. היה קבור בשייך-באדר ב'. ב-21.6.1951 הועבר למנוחת-עולמים להר-הרצל בירושלים.